

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania M.K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Opolu

o świadczenie rehabilitacyjne,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 7 maja 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 28 listopada 2023 r., sygn. akt V Ua 38/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2023 r. Sąd Rejonowy w Opolu oddalił odwołanie wnioskodawczynie M.K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Opolu z dnia 11 maja 2022 r., którą organ rentowy odmówił jej przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w tym na podstawie opinii biegłego S.G. oraz częściowo na podstawie opinii biegłego M.W., ocenianych według art. 233 § 1 k.p.c., doszedł do przekonania, że odwołanie było bezzasadne. Ustalono bowiem, że od dnia 21 kwietnia 2022 r. wnioskodawczynie była zdolna do pracy na zajmowanym ostatnio stanowisku.

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 28 listopada 2023 r. oddalił apelację wnioskodawczynie. Sąd ten w pełni podzielił ustalenia faktyczne dokonane

przez Sąd pierwszej instancji, jak również przyjętą ocenę prawną. Odnosząc się do zarzutów apelacji wskazał, że w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i uzasadnienia zaskarżonego wyroku za bezzasadne należało uznać zarzuty apelującej odnośnie błędnej oceny materiału dowodowego, w szczególności opinii biegłych ortopedów, co miało skutkować błędną oceną stanu jej zdrowia. W ocenie Sądu Okręgowego nie ma racji apelująca zarzucając jakoby biegli w trakcie badania fizykalnego w żadnym zakresie nie przeprowadzili badania lewej ręki pacjentki, skupiając się na ręce prawej, która jest zdrowa. Zdaniem Sądu opinie biegłych ortopedów spełniają wszelkie wymogi dla uznania ich za wiarygodne dowody w sprawie, dlatego wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu ortopedii, podlegał pominięciu jako zmierzający do przedłużenia postępowania.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu przepisów postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 378 § 1 k.p.c., przez nierozpoznanie co do istoty zarzutów apelacji, to jest oparcie treści rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji na opiniach biegłych sądowych M.W. i S.G., które to opinie stoją w sprzeczności z resztą zebranego w sprawie materiału dowodowego i jako nieprawidłowe były negowane przez wniesienie zarzutów przez wnioskodawczynię, oraz niewłaściwe pominięcie jako nie mającego znaczenia dla sprawy na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. wniosku pełnomocnika skarżącej o zmianę biegłego, co także miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. W jej ocenie z całą pewnością w przedmiotowej sprawie zastosowanie miał przepis art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. Sądy obu instancji zostały poinformowane o zarzutach skarżącej w zakresie czynności przeprowadzonych przez biegłych, w tym tak rażących błędach, jak zbadanie nie tej ręki pacjentki, a mimo to Sąd nie zdecydował się na powołanie innego biegłego i zaniechał konfrontacji zebranego w sprawie materiału dowodowego z opinią biegłych. Nadto Sąd wyraźnie wskazał w zleceniu przeprowadzenia opinii, że biegły ma dokonać oceny w kontekście ostatnio zajmowanego stanowiska pracy czyli sprzedawca-magazynier, gdzie tymczasem peroruje on na temat zawodu piekarz-cukiernik, co jest jednoznacznie niezgodne z treścią postanowienia Sądu o powołaniu biegłego.

Sąd Najwyższy zważył:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitością i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 52; z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001 nr 10, poz. 156). W przyczynie kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie chodzi o wskazanie naruszenia prawa przez sąd *meriti*, choćby oczywistego, co dotyczy zwłaszcza uchybień w sferze prawa procesowego, lecz o to, aby wykazane uchybienia sądu skutkowały wydaniem oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 28 lutego 2012 r., I PK

157/11, LEX nr 1215115). W rozpoznawanej sprawie skarżąca nie wykazała istnienia tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się słusznie, że w sytuacji, gdy skarga kasacyjna nie zarzuca obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania sądu odwoławczego, to w konsekwencji nie jest możliwa ocena, czy naruszenie przepisów prawa procesowego wskazanych w podstawie kasacyjnej mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy, czego wymaga art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie chodzi przy tym o czysto teoretyczną możliwość takiego wpływu, lecz o wykazanie, że w okolicznościach danej sprawy ten wpływ był (mógł być) realny, a można to stwierdzić dopiero wówczas, gdy w skardze zostanie podniesiony adekwatny w konkretnych okolicznościach faktycznych zarzut obrazy prawa materialnego. Zatem, aby uznać, że wskazywane przez skarżącego uchybienia procesowe mogły mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, niezbędne jest określenie przepisów prawa materialnego, które stanowiły (lub powinny stanowić) podstawę roszczenia zgłoszonego w pozwie. Innymi słowy, możliwość uznania przez Sąd Najwyższy orzeczenia Sądu drugiej instancji za merytorycznie błędne uzależnione jest od oceny materialnoprawnych zarzutów, a skoro ich nie powołano w skardze, to Sąd Najwyższy traci możliwość takiej oceny, co przesądza los skargi kasacyjnej opartej wyłącznie na drugiej podstawie kasacyjnej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 listopada 2023 r., I USKP 15/23, LEX nr 3622599; z dnia 27 września 2023 r., II PSKP 26/22, LEX nr 3626223; z dnia 18 czerwca 2024 r., II USKP 9/24, LEX nr 3727965; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 stycznia 2014 r., I PK 208/13, LEX nr 1646059; z dnia 16 października 2012 r., I PK 125/12, LEX nr 1675322). Inaczej rzecz ujmując, skarżący przy pomocy zarzutów naruszenia przepisów postępowania powinien zmierzać do wykazania, że wadliwość procedowania przez Sąd drugiej instancji była na tyle istotna, że doprowadziła do błędnego zastosowania przepisu (przepisów) prawa materialnego będącego właściwą podstawą rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym orzeczeniu. Wynik sprawy to jej rozstrzygnięcie, które jest oparte na przepisach prawa materialnego zastosowanych w ramach subsumcji ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod właściwy przepis. Zarzuty naruszenia przepisów postępowania nie mogą być celem

samym w sobie, lecz muszą służyć wykazaniu błędnego zastosowania przepisu (przepisów) prawa materialnego, który stanowi rzeczywistą podstawę prawną rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 czerwca 2021 r., III USK 163/21, LEX nr 3302371; z dnia 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620; oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436; z dnia 25 czerwca 2014 r., IV CSK 679/13, LEX nr 1511203; z dnia 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811; z dnia 4 marca 2021 r., II USKP 27/21, LEX nr 3178194). Uwzględniając wskazaną regułę, mając też w pamięci, że Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zgłoszonych podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), jest pewne, że skarga kasacyjna wnioskodawczyni nie może zostać zakwalifikowana jako „oczywiście uzasadniona” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

[A.P.]

[SOP]